

ACC. N:R M. 10960:1-6.

Landskap: Skåne Upptecknat av: Ellida Ohlsson
Härad: Vimmerby Adress: nr. 5 Srenstorp, Skurup
Socken: Skurup m. fl. Berättat av: _____
Uppteckningsår: 1949 Född år 1889 i Skurup

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Fägnis och taksätt om kyrkkl och omv. s. 1-6. LMF 66.

ACC. N:R M. 10960:1.

Var ä fräglita n: 66 Säger och Talesätt om
byrk blockerna

Om Kungens byrkblockets beaktat Paul d'Argy i
sin bok "Wenmansögs härad" att de uppkallats år
1595 i "att de i storlek o ljud kan följa med många
ständer o överträffa snart samt alla på landsbyg-
den. Den stora blocken är 2 alnar hög i 2 alnar 9 Tom
i diameter. Den bär en lång inskription" med inneb-
liak som tyda på att den gån skäl för namnet
domsblocke bl. a. står mitt i texten som i in-
skriften utages i boken: "Jag påminner dig o när
jag minne klinga Om den stora blocke på
Domsdag skal ringe - -"

På den lille blocken börjar inskriften med
en tydlig declaration - "Fredsblocke er mit namn"
o på förtäfler med varning att genom fred i ordskäp
må den himmelske fiden. Inskriften säger
också att "Borghardus Gelegdet var Staps blockerna

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Lm F 66.

ACC. N:R M. 10960:2.

(me facit) anno 1595 i ett "Hans Christensen disse
rim kafferi gjord."

Den mindre bronnen spräcktes genom värdstol-
ringning i var i många år obrukt var men blev
år 1816 reparerad (utan omgjutning) av den rykt-
bara bronns reparatören Laurentius Ole Linsen
i Solborge här i häradet efter dessens egen uppfinning
så att den åter fick sitt vackra ljud. Denne O.L.
blev ryktbar vid omkring även i Lunds staden
genom sådana reparationer som stamfår för den
kända bronsgjutars ståtten. Per meto för repara-
tion av spräckte bronnen till honom utvärdt bevilig
så berättade de gamla ännu i min ungdom
en sägen om "Herrns bronnen" i deras tillkomst.
Jag tänkte den då på ena hälet o den återgavs
som man satte till till den i gjorde sina egna kom-
mentarer. Är delg delser om i Lunds stads liks hos
alla. "När Herrns psykiska skulle gjutas

2.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 10960:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Var det en mästare från Högenhamn som skulle
slå på det, vi var ju danska då. Han gjorde det
inte själv utan gesällen skulle göra det. De var
orsaken, gesällen var förtrödda på mästaren i satta
sig på att han skulle överträffa mästaren i gna dem
så kraftigt att de lindes över alla andra bloden.
Han tog mer silver i dem än han hade lov ö när de
så kom upp ö man ringde dem var ljudet så
maktigt att mästaren hördde dem över Tim Hö-
genhamn. Han blev då så arg på gesällen att han
gav över i stog han ihjäl på plöcken. På blev bloden
na gjorda så som de är än i dag men de är ändå
de som blev den starkaste blongen till omkring
just inte vore de till Högenhamn. Att det i verk-
ligheten varit som sägna berättade Toddas saken
är många då jag varit de gamla gna tillägget.
De va kanske inte men än rätt på både bloden
fält och som de var både ljudet hämmat många

vaderna ö en stor olycka stört i det var ju ju "räthed"
drängen gjort dem så att vaderna kommit stört in ö-
ver "Sagelösheten". Man kan också för allmogets tro
att det var halften av uträ i gjutmassan som as-
gjorde gudets mäktighet i att var därför att gesällen
bedrogit mästarna genom att ta med ju mycket
av den dyrbare metallen som kan slag ihjäl kom.

Si berättade man om i min barn dom
när "Skurupen björke- (björke) kunden" kom ju tal
Var gesällen dräpta kan jag däremot aldrig
hört nämna men man tog sig för givet att det
var kan säga förmåls intet.

Si berättade de gamla om kyrkan kan Källstrog
den torlen res ut om natten vad som byggdes upp
om dagen därför att de inte talde för kyrkan.
Berättarna så vara den läng den de hade sin
boplats.

Den från så många platser kända sägen om

ACC. NR M. 10960:5

kyrkeherden som i jumbit i någon rjö i bann tar upp först
när man får ett par vita trilling stolar som fölls
upp absolut lika ett spänna för, men förmodat
över här men här var det inte kyrkeherden
som i jumbit o visade sig utan ett par koppars-
portar som låg på Hargränds jons botte o som
över enligt sägen varit levande uppdragna
då den ene och den andra undanlämnat den
sita rejälken, inte oroadt men utan portarna
åter gick tillbaka. Detta här ja inte vet man
som det är en parallell till regnerna i kyrka-
bladen som räntas här jag läst den med den
visan ja att regnen som sidan här har varit
gångne över här i skog här den inte med i
en skinnens höge läst utan jag har läst den
genom min värfar Ola Perren som var jidd
i Grannskapet av Hargränd i lillesjö Gårdens
röken där ägornas gränser till denna lilla rjö.

5

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Man kunde för ofta få höra de gamla säga
om de bröde bläckringningen: "Di (hinderne) brö
så rogsamma, da, när i vde li: vante" eller,
den mer materialistiskt inställda: "De brö
si doft de ble ändring på värd". När det
såg de gula ringning kunde man tycka att
det lät rogsamt om det en ung människa
doft eller en vore eller för gätt bort från barn i
familj, men lät i rogsamt om en lastgarnel
eller plögd människa som lät lät efter stulet
fält på till vila.

Göthekast mot kyrkstaden kan jag inte höra om
utan mer de är inte dämpa skända utan fast på.
cuckade i traditionen genom Tjappelstenen vid
fällan: Gärdslös rökta som en jätteficka sken
ka togit i sin kärflata (vack man kan inte sin
nämnt varken här - eller stamgubband) i i kastet efter
en fjare i därvid varit så när ut träffa att man
med fantasien hjälps komma i märken efter kärstens höra i stenen.